



“Nu e mare opera unde e mult material, ci aceea unde e mult suflet”

Nicolae Iorga

ADIERA

REVISTĂ LITERARĂ, NR.14, IANUARIE 2010

CENACLUL LITERAR “Nicolae Iorga”

LICEUL TEORETIC “NICOLAE IORGA” BRĂILA

CONCURSUL DE CREAȚIE LITERARĂ “NICOLAE IORGA”

MARELE PREMIU “NICOLAE IORGA” PROZA – POEZIE

OATU ANA MARIA LICEUL TEORETIC “NICOLAE IORGA” BRAILA

SECTIUNEA POEZIE

PREMIUL I - CONDRUZ MIHAELA CATALINA – COLEGIUL NATIONAL “NICOLAE BALCESCU BRĂILA

PREMIUL II – BUCUR LOREDAN EMILIO - LICEUL TEORETIC “NICOLAE IORGA” BRĂILA

PREMIUL III – BUTNARU ADELINA – LICEUL DE ARTA “GEORGE GEORGESCU” TULCEA

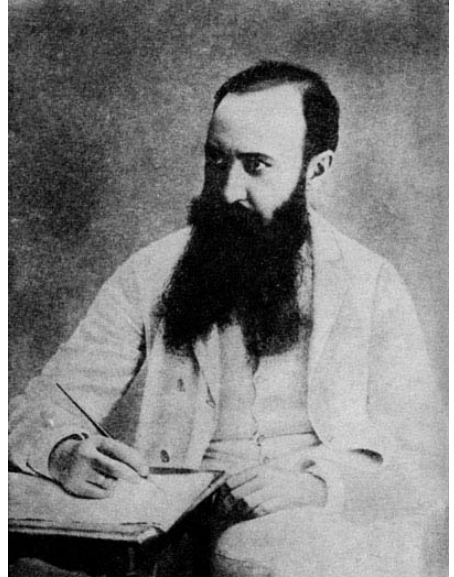
“PREMIUL III – CÎMPEANU DIANA IULIANA – COLEGIUL NATIONAL “MIHAIL SADOVEANU” PASCANI

SECTIUNEA PROZA

PREMIUL I – POPOACA SABINA - LICEUL TEORETIC “NICOLAE IORGA” BRĂILA

PREMIUL II – CONSTANTIN ALEXANDRA- LICEUL TEORETIC “NICOLAE IORGA” BRĂILA





*“Un gând sfânt în haina poeziei e
ca o icoană îmbrăcată în argint.”*



Buletin

*Tot trecutul îl privesc prin gheata unei poze sterse
Ți-a oprit un zÎmbet
Cu țurțuri pe gene...
Penetrezi topind în apa sărată tot ce rămăsese din mine
Aceleași confuzii greșite gemÎnd în spații închise
Ți-am tăiat rădăcini din mine, coapte și verzi...
Aiureli zÎmbite în case de dulciuri
Și sufletul ți-i carii dulce, a ciocolată
CurÎnd o să pot să uit de mine....
dinții aruncă-i în zapadă....
Zadar dureri marginale
CÎnd abia zÎmbești cu roșu
CÎnd uiți de tine...*



OATU ANA MARIA LICEUL TEORETIC "NICOLAE IORGA" BRAILA



Continutul

*Îmi simt în carne scoici pierdute
Adorm udă și rece din cauza ploii tale
Descopăr confuzii, contraste gustoase
Întârzieri în amintiri, refugii...
Irațional îți calculez...
O zi
Pictesz în cifre regretul ochilor tăi...
Cu nonculori
Fără evidența batjocorii curînde
Deșertul înghețat îl evit
Cu dragul sărbătorii tale
Nebun înfipt în lumini pietroase
Îți urăsc sunetul buzelor
Pistruii strică puritatea înfățișării tale
Și doar îi iubesc...
Te urăsc frumos
Citesc în gând doar ca să-mi auzi
Cuvintele împrumutate anonim ale secolului trecut
Lacom mă laud în fața necunoștinței
Pierd muzici cu indiferențe descrise
în cataloage pătate
Corzi rupte de chitară obișnuiau să ne tocească
Degetele în seri albastre de vară
Dar tu știai să fii un greiere și te-am lăsat
în complexații trecute... dar...
Te-ai întors tot greiere!!!*

AI DOUĂ LIBERTĂȚI (fragment)

Rog, spune-mi ce trebuie să simt! Fără avalanșe în “ce cere-uri”, doar cred în tine, oricene-ai fi măcar cu secunde, doar “fără de timp” și doctori de speranțe morți și sârme roșii învăluite în franjuri putrede. Am un sunet... o retetă din zgomote: scârțâitul unei mori de aer rece, zăpăceala unor voci, încleștarea dinților, ce fac cu el?... acum ai două libertăți! Arată-mi gratitudinea ta... tot îți mai pot vedea prin gaura cheii un zâmbet, nu chicoti în afară, genele-ți ciopârțite îți vin mai bine aplecate, dar tu insiști să-ți umpli ochii de lumină, să-i faci nori, mereu goi și apoși.

Uite... odată am ochit un oraș mort și gri, pasiv, inert... foi de ziare englezești se lipeau umede în bătaia vântului, de pisici abia târâte de ghearele unor șoareci flamânzi care parcă zbierau “sfîșie-mă!”, inconștient privind nedorința acelor fînțe de a-și deschide gurile osoase... Și vântului ce-i păsa, întotdeauna fără suflet culegea lacom, lucrurile mai slabe...tot...Clădirile își perdeau cărămizi în ritmul muzicii rock dar mereu revolate de rosul pătat de trecut. Și cerul zăcea greoi înghesuit de mirosuri vechi, soarele – minge în orizonturi, pasabil, bolnavicios. De trunchiuri pustii stau agățate amintirile a ceva verde. Pe strazi e claie de păr spumat ce a înaintat chelii ridate, pătrațoase. Acum îmi spui? Ce trebuie să simt?

Să fiu dezgustat de imaginea defrișată și să-mi măresc pasul cu alt gând..., să mă inund cu idei în spatele unui gard transparent folosind doar cuvinte oricât de sincere și înfometate ce ascund indiferența și o emoție ironică insuportabilă adăugând o pereche de ochi îngrijorători datorită tot lui...tot timpului... să ridic cu înțelesul mâinii, creanga ruptă și să o lipesc cu grijă ridicării unui ou viu? și tot aici aș putea oare să înfrunt vântul împreună cu efemeritatea, cu acele cuvinte englezești care suferă ștergerea lor, cu șoarecii prin îndreptarea privirii lor către ceva firesc? “Hei șoarece! De ce te complici??!”.....

CRIZĂ DE TIMP



Lumini și calendar...

Pe pământul emfatic, soarele croșetează lumini și minute pierdute.

Dacii doreau să traiască după lumină și umbră, viață scurtă.

Minutul era atunci-o vulgăritate intimă, cusută în ani lumină.

Sarmisegetuza-i în luptă.

Secunde și memento...

Pe trotuarul infirm, cățăteanul modern înlănțuit în minereuri strălucitoare

Răspunde:

“E vineri.”

Întrebarea se jenează-n discuție și intră în criză (de timp sau politica?)

“Cît e ceasul?”

Vom ști de azi înainte refrenul.

Mementi:

“E vineri”.

ȘI OMUL MAI CALCĂ...

*În suflul răgușit al primăverii Lor,
Un glob de aur ciupește asfințitul,
Făcînd să lăcrimeze țărîna crispată a cîmpiei din zare.
Trifoiul își pierde norocul deodată,
Printre pașii golași, cusuți pe tivul ierbii amare,
Înjunghiind leagănul pămîntului bătătorit...
Sunt pașii căzuți cu ciudă!
Durerea calcă meticulos peste altă pată de ființă.
În umbra de mîine, țărîna se-ascunde după smocuri de colb
Și omul calcă încă pe puntea nevinovată de viață,
Căci doar nepăsarea se tînguie-n față,
Cerînd de la ceilalți înseratul rîvnit
Din culise, amurgul coboară latent peste noapte,
Aplaudat veșnic de întuneric și temeri.
Actorii se risipesc obosiți
În pulbere cenușie de crudă verdeață
Și omul mai calcă...*

**CONDRUZ MIHAELA CATALINA – COLEGIUL NATIONAL “NICOLAE
BALCESCU BRĂILA**



CĂUTÂND FERICIREA...

*Parcă mi-a surîs la ureche
fericirea..
Mi-a spus că o să găsesc aici,
Pe cărări de munte...
și Hogaș mi-a șoptit că a-ntîlnit-o aieva –
Așa c-am stat...
La un popas de beție,
La o afacere între om și natură,
La ecuația limitei din mine,
La casa lucrurilor sfinte.
Am așteptat fericirea,
Dar n-am știut că pe cărări de munte nu găsesc
decît eul în introvertirea lui
...agățat de un popas de beție
de afacerea dintre el și natura
rătăcind prin casa lucrurilor sfinte
și găsind pură Fericire...*

**BUCUR LOREDAN EMILIO - LICEUL TEORETIC "NICOLAE
IORGA" BRĂILA**





TIMPUL

*Timpul trece...
Se scurge ca o ploaie de vară...
Eu...
mă usuc ca frunza de-afară
e seară...
Și curînd va fi mîine...și-un altul
și zilele se vor perinda-n succesiunea lor
ca o gamă minoră,
suavă
majoră....*

*așa e viața...
respirată de timp și cîntată-n cvartete
-vesele și triste –
în game ce nu le mai găsești tetracordul
și te pierzi printre ele...*

*Mi-e frică...
iar clepsidrele sparte de timp își risipesc
secundele printre zile
părînd că își pierd suflarea,
că și-au greșit demult cadența și cărarea...*

*Mă sperii...
Timpul trece,
Iar fuga-I se-ndreaptă-n genune
Eu... voi pleca în lumea fără de lume...*



ÎNGER TUNAT (aproape cyborg)

*li se pare că scriu despre șireturi colorate...,
bine, atunci vreau să-mi pictez în acrilice și îngerul
păzitor să fie vizibil un adevărat proces de tuning,
aripi recondiționate dungi albe, negre, haină de mime....
bun actor, melomanul suprarealist al lui Rene Magritte de
unde iese pacea un ceas cu plasmă punctualitate
maximă la vreun fiasco găsit prin buzunare*

*cu așa o varietate de umbre penumbre obscuritate
l-am botezat ADN DSN...*

*triunghiuri reflectorizante, istinctor, trusa medicală
pentru nuanțe de fatigabilitate sindrom Borderline sau
hiperaldosteronism primar cu simț cromatic și un
ohmetru voltmetru în caz de irezistență tensiune*

*e tare că mă susține cînd am o factură de hope
echimize excavații frontale orice mă ține de mînă
cînd ne plimbăm la 3 - 4 pași de str.Eternității*

*- dar vai, sunt încercările vieții o să fii mai puternică
nu te mai panica pe viitor ai să-mi faci cu mîna
de la un gratte-ciel îmi vei trimite bezele*

he, he, da, cu pușca cu lunetă.

**BUTNARU ADELINA – LICEUL DE ARTA “GEORGE
GEORGESCU” TULCEA**



MEREU NICIODATĂ

*mi-am suit o parte din ani în pod, i-am dereticat
cu grad de implicare și tehnici de analiză.*

*Anii mei autentici scot cîte un picioruș emaciat și
Reminescent pe scara Timpului;
anii mei neurastenici vomită de culori*

*niciodată nu mi-am serbat ziua de naștere
încălcat legea niciodată nu am uitat tabloul de familie
niciodată în anii mei*

*nici tataia, cu-n zîmbet agățat de ochiul drept observă:
“-mă-ta mare, a rămas doar un crochiu!”*



**BUTNARU ADELINA – LICEUL DE ARTA
“GEORGE GEORGESCU” TULCEA**

LACRIMI

*Ca un șirag de
mărgăritare amare
rostogolindu-se spre deznădejde,
își au zbor în
flori de viață
cu iz amar
în tonuri pale.*

*Precum icoane pe lemn
Albastre-n lumină
ce în tăcere ard
încet către dorință,
se sting cu sete – amară,
firbinți în uscăciunea lor,
lăsând o umbră albă.*



*CÎMPEANU DIANA IULIANA – COLEGIUL NATIONAL “MIHAIL
SADOVEANU” PASCANI*

NOIAN DE EXISTENȚĂ



COPILĂRIA –

*Acorduri dulci de cireși cu zumzet de albine,
Miresme de măr copt și ciocolată,
Zîmbet inocent și cer albastru,
Vise colorate, zîne și povești....*

ADOLESCENȚA -

*Iubiri amare cu lacrimi dulci,
Dorințe zgomotoase, iluzii, frunze, vînt,
Extaz și decădere, cer și pămînt,
Stridente colorate pe un fundal tăcut....*

MATURITATEA –

*Plăceri nocturne
Între dimineți zbuciumate și dureri de cap,
Materialism idealizat, declin și apogeu,
Cafea cu iz amar, rîsete tari, călătorii, parfum...*

ÎNȚELEPCIUNEA –

*Șirag de mărgăritare, petale de flori,
Fotografii, povești și amintiri,
Lacrimi, surîs, îmbrățișări,
O rugă, un dor, o umbră la capătul unei cărări...*





HAI SĂ FIM ROBOȚI (fragment)

Nepăsarea : Lipsa de griji, de frământări; situație, stare în care se află cel lipsit de griji, de frământări. – Loc. Adv. (Pop) În nepăsare = nepăsător, vesel. 2 Lipsă de interes față de ceea ce se petrece în jur; indiferență, indolență, apatie; pasivitate. – Ne - +păsare. (Asta zice DICȚIONARUL EXPLICATIV AL LIMBII ROMÎNE!)

Nu sunt de acord! Nepăsarea e un sentiment, la fel de umil ca toate celelalte sentimente – nu avem nevoie nici de el nici de celelalte. Nepăsarea ne face roboți într-un sistem pe care toți îl urâm, dar cărura îi suntem supuși ca niște sclavi. Nepăsarea e esențială, sentimentele au și ele control, trebuie blocate – oricâte lovituri apar, putem să le palmăm în fața celorlalți. Nepăsarea e cea mai bună scăpare când nu vrei să arăți că ești afectat. Zici “Nu-mi pasă!” și proștii cred. Off, ei proștii... nu știu câtă pă sare e în nepăsarea aceasta. Nici noi nu ne credem când zicem că nu ne pasă. E practic imposibil. Tot ce auzim, tot ce ni se întâmplă, toate sentimentele și frustrările și ura adunată o transformăm în nepăsare să nu fim nevoiți să zicem de ce suferim de fapt.

Totul ne afectează! Și o pasăre strivită ne afectează, e scârba de moment – scârba e tot un sentiment sau stomacul nostru așa îl simte, cred. Dacă zicem “nu-mi pasă câte pasari mor”, de fapt ne pasă că suntem scârbiți dacă pasarile acelea mor. Am explicat, oamenii au proasta tendință să înțeleagă mai ușor din exemple, adică le dam mură în gură cum e să faci o chestie și ei ca orbii o fac după exemplu. Dacă s-ar face un curs despre cum ar fi să te sinucizi și am da exemple, s-ar mai găsi doi-trei care să o facă ca la carte, că doar trebuie să fim ca ei!

Asta ma scârbește. Nepăsarea, ca și toate sentimentele, sunt ereditare după întâmplări. O întâmplare te face să nu te încrezi în nimeni, un om te tradează deci te păzești de toți. Dacă fac și ei la fel?! Nu e așa, oameni buni?!

PIESĂ DE TEATRU (modern)
(fragment)

“Nu, porumbițo, nu cînta! își spusese Desperea ducîndu-și degetele la buze. Obişnuia să facă des acest gest; îi amintea de ceva din trecut, ceva foarte îndepărtat. “Nu cînta, privihetoarea!” . Dar ea deschisese încet gura și un ecou subțire se auzi în sală. Buzele ei de un roșu amețitor, senzual, nevrotic, mîngîiau cuvintele, le răsuceau, le umpleau de candoare. Ridica bratele subțiri, albe, neatînse și îmbrățișa publicul. Mulțimea amuți, dusă de valul dorinței nestăvilite. Bărbații aceia ce-și legau burțile pe picioare o visau. Băleau, pătîndu-și hainele cu vinul roșu ce-l sorbeau cu lăcomie. Spumegau ca niște animale, respirau greu ca și cînd gîtul le-ar fi fost înfundat de un dop, ochii le ieșeau din orbite, roșii, translucizi, pielea buboasă era udă de transpirație. Femeile o privea cu ochi sticloși de invidie în timp ce-și ascundeau buzele groase, pictate cu venin, după evantai. Părul le era ridicat în coafuri ce vroiau a părea maiestose, fața era machiată într-un mod hidos de încarcat. Nu însemnau nici o amenințare pentru Porumbița, arătînd ca niște curci jenate ce nu erau în curtea lor. Lipsite de atenție, își cufundau posteriorul generos în scaune moi, părînd indiferente. Dar în fond cine se lasă pacalit de niște biete mimoze de 80 de ani? Porumbița încheie sub masa de aplauze ce părea a nu se sfîrși. Surîdea, arătîndu-și colțurile dinților albi de sidef.

- Ai fost minunată! ca întotdeauna, de altfel!
- Ești atît de blîndă cu mine. Nu știi ce m-aș face fără tine!

Porumbiță cu veselie în glas în timp ce-și aranja bijuteriile în cutiuța căptușită cu mătase plușată. Pipăia masa pentru a fi sigură că nu a omis vreo brățară sau vreun inel.

Desperea o privea întristată. În apropierea Porumbiței, mereu i se prelingea o lacrimă pe obraz. Încerca să-și alunge tristețea ce-o copleșea, dar ajungea mereu la concluzia că Porumbița va rămîne mereu așa, nevăzătoare.....



“NICOLAE

CONSTANTIN ALEXANDRA- LICEUL TEORETIC
IORGA

“Scrie cu sufletul tau si reciteste cu sufletul altora.”

Nicolae Iorga

Începînd cu anul 1999, biblioteca LICEULUI TEORETIC“ NICOLAE IORGA” a inițiat și a organizat concursul de creație literară “NICOLAE IORGA”.

La concurs au participat elevi din toate liceele brăilene. Lucrările premiate au fost prezentate în revista “Adierea”.

Se poate spune că scopul urmărit de CONCURSUL DE CREAȚIE LITERARĂ a fost atins: aprofundarea cunoștințelor de limbă și stăpînirea unui vocabular corect pentru genul și specia literară aleasă.

*Bibliotecar
Nicoleta Mija*



Colectivul de redacție
Prof. Ion Laura
Prof.Tudor Elena
Prof.Pancu Zina
Prof.Coman Mihaela
Prof.Deltour Manuela

Secretar de redacție

Tehnoredactare computerizată
Bibliotecar Mija Nicoleta

